

בבית המשפט העליון

ע"א 2970/18

לפני: כבוד הרשמת שרית עבדיאן

המערער: זכי כאמל עו"ד

נגד

המשיבים: 1. חנה קרבקי
2. רחמים קרבקי
3. אלי שטיינר
4. לילך כהן
5. יעקב כהן
6. עופר- מושב עובדים להתיישבות חקלאית
שיתופית בע"מ

בקשות לסילוק על הסף

פסק-דין

1. החלטת בית משפט בעניין שכרו של בורר – האם ניתן לערער עליה ברשות או בזכות? זו השאלה שהתעוררה בבקשות שבפני.

2. המערער שימש כבורר בהליכים שהתנהלו בין המשיבים. עם תום הליך הבוררות שילמו המשיבים למערער שכר טרחה בסך של 345,000 ש"ח בתוספת מע"מ. לאחר מכן, הגישו המשיבים 1-2 לבית המשפט המחוזי בקשה לפי סעיף 32 לחוק הבוררות, התשכ"ח-1968 (להלן: חוק הבוררות) להפחתת שכר הבורר, אליה הצטרפו מאוחר יותר גם המשיבים 3-5. בפסק דינו מיום 15.3.2018 קיבל בית המשפט המחוזי את הבקשה והורה למערער להשיב סך של 37,200 ש"ח בתוספת מע"מ הן למשיבים 2-1 והן למשיבים 3-5.

3. הערעור שבכותרת, הנסב על פסק דינו של בית המשפט המחוזי, הוגש ביום 15.4.2018. בפני בקשות מטעם המשיבים 1-2 והמשיבים 4-5 לסילוק הערעור על הסף. טענתם, יש לדחות את הערעור על הסף שכן בהתאם להוראות סעיף 38 לחוק הבוררות פסק דינו של בית המשפט המחוזי ניתן לערעור ברשות בלבד.

4. המערער, מצדו, טוען כי סעיף 38 לחוק הבוררות נסב רק על "החלטות" של בית משפט בענייני בוררות ולא על "פסקי דין". לטענתו, משעה שבית המשפט המחוזי סיווג את החלטתו כפסק דין, פתוחה בפניו הדרך להגשת ערעור. לחילופין, מבקש המערער כי תינתן לו הארכת מועד להגשת בקשת רשות ערעור. המערער טוען כי יש צדק במתן הארכת מועד זו בהתחשב בכך שהוא הסתמך על אופן סיווג ההחלטה על-ידי בית המשפט המחוזי, ושהערעור הוגש בתוך המועדים להגשת בקשת רשות ערעור.

5. סיווג ההליך – פסק דינו של בית המשפט המחוזי בעניין שכרו של המערער ניתן מכוח סעיף 32 לחוק הבוררות, המקנה לבית המשפט סמכות להפחתת שכר בורר בתנאים המפורטים בו. סעיף 38 לחוק הבוררות קובע כי "החלטה של בית המשפט לפי חוק זה ניתנת לערעור ברשות...". בית משפט זה נקט פרשנות מרחיבה בכל הנוגע לפרשנות של סעיף 38 לחוק הבוררות. בין השאר, וזה הרלוונטי לענייננו, נקבע כי הוראות סעיף 38 חלות הן על החלטה המכריעה באופן סופי בתובענה (היינו פסק דין) והן על החלטה אחרת (ראו: רע"א 2901/10 ווטאירפול הנדסה בע"מ נ' General Electric Company, פסקה 5 (7.6.2010)). בית המשפט הבהיר כי יש בכך משום סטייה מכללי הערעור הרגילים במשפט האזרחי, המבחינים בין פסק דין לבין "החלטה אחרת", אולם הבחנה זו נדרשת לצורך המגמה לחזק את מוסד הבוררות תוך הגבלת התערבותו של בית המשפט למינימום הנדרש (ראו: בש"א 7457/10 ש.י. מובילי מרחבים בע"מ נ' משואות יצחק - מושב שיתופי להתיישבות, פסקה 3 (1.11.2010)).

7. אם כן, המסקנה הנובעת מהאמור לעיל היא שדרך ההשגה על פסק דינו של בית המשפט המחוזי היא באמצעות הגשת בקשת רשות ערעור. המערער, כאמור, לא פעל כך. כעת נותר לבחון האם יש להיעתר לבקשתו להארכת מועד להגשת בקשת רשות ערעור.

8. הארכת המועד להגשת בקשת רשות ערעור – לאחר ששקלתי את העניין, ולא בלי התלבטות, החלטתי להיעתר לבקשה להארכת מועד להגשת בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי.

9. בענייננו, ישנם שיקולים כבדי משקל שלא להיעתר לבקשה. כידוע, במקרים שבהם טוען המבקש לטעות שהובילה לאיחור בהגשת הליך, עליו להוכיח כי מדובר בטעות שאדם סביר היה יכול להיקלע אליה במישור האובייקטיבי (פרשנות החוק) או במישור הסובייקטיבי (מאמץ כנה למניעת הטעות) (ראו: בש"מ 6229/11 דן-יחיא נ' הוועדה המקומית לתכנון ובניה, חיפה, פסקה 8 (10.10.2012)). בענייננו, קשה לומר שטעותו של המערער בפרשנות החוק היא "סבירה". בשנים האחרונות, ובמיוחד מאז ניתן פסק-הדין המנחה בע"א 4886/11 גרוס נ' קידר, פ"ד נז(5) 933 (2003), ניתנו על-

ידי בית משפט זה החלטות רבות בנושא פרשנותה של הוראת סעיף 38 לחוק הבוררות, ועל כן אין עוד ספק כי ההלכה בעניין תחולתו הרחבה של הוראת סעיף 38 הנ"ל היא בגדר דין מושרש וידוע, שבעלי הדין צריכים להנחות את עצמם לפיו (ראו למשל: ע"א 7739/11 קרמיטל אי.אל בע"מ נ' וילאר נכסים (1985) בע"מ (15.4.2012)). קל וחומר במקרה דנן, מצופה היה מהמערער – עורך דין המשמש כבורר – לוודא את המצב המשפטי טרם נקיטה בהליך ערעורי. מכל מקום, גם אם היה למערער ספק, הרי שראוי שהיה מגיש בקשת רשות ערעור ובצידה בקשה כי בית המשפט יעשה שימוש בסמכות המסורה לו בתקנות 410 או 410א לתקנות סדר הדין האזרחי, התשמ"ד-1984. לכך מתווספים גם סיכויי הלכאוריים הנמוכים של ההליך, נוכח ההלכה לפיה רשות ערעור על החלטות ופסקי דין של בית המשפט בענייני בוררות אינה ניתנת אלא במקרים חריגים בלבד (ראו, למשל: רע"א 7731/16 גור נ' ברעם (18.16.2016)).

9. יחד עם זאת, נתתי משקל לעובדה שהערעור הוגש בתוך המועד להגשת בקשת רשות ערעור, באופן שלא פגע באינטרס ההסתמכות של המשיבים (ראו והשוו: ע"א 1190/10 מגדל הזוהר לבנין בע"מ נ' גוב גיא בע"מ (15.6.2010)), ומשום כך אני סבורה כי האיזון בין מכלול השיקולים מביא לתוצאה לפיה יש להיעתר לבקשה להארכת מועד להגשת בקשת רשות ערעור, תוך חיוב המערער בהוצאות המשיבים.

10. אשר על כן, אני מורה על מחיקתו של הערעור שבכותרת. המערער יהיה רשאי להגיש בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט קמא עד ליום 2.9.2018, וזאת בכפוף לתשלום הוצאות המשיבים 1-2 בסך של 4,000 ש"ח והוצאות המשיבים 3-5 בסך של 4,000 ש"ח, ותוך הצגת אישור לבית המשפט על תשלום ההוצאות. יובהר כי תשלום ההוצאות יהווה תנאי להגשת בקשת רשות ערעור מטעם המערער.

11. ככל שתוגש בקשת רשות ערעור, החלטתי זו תצוין בפתחה ותצורף לה כנספח.

ניתנה היום, י"א באלול התשע"ח (22.8.2018).

שרית עבדיאן

ר ש מ ת